

La República? Cap a l'esquerra!

Des de sectors immobilitistes s'alimenta sovint la dissociació entre la reivindicació de la sobirania política i la lluita per la transformació social. Res més lluny de la realitat. L'independentisme el fruit de la constatació que els canvis socials (en positiu!) tan sols són possibles a través de processos d'apoderament popular, és a dir, processos de recuperació de sobirania per part del poble que permetin posar l'estat i l'economia al servei de les necessitats de la majoria.

En el cas de l'estat espanyol, la involució política i econòmica dels darrers anys, caracteritzada per l'augment de les desigualtats i les retallades tant en drets socials i laborals com en llibertats democràtiques, ha fet palès que vivim en un estat que arrossega encara el caràcter oligàrquic i demofòbic heretat del franquisme.

En aquest context, la construcció de la República Catalana esdevé l'oportunitat real de canvi, tant a través d'un procés constituent participatiu i popular, com de l'aplicació de polítiques socials que compten, ja avui, amb un ampli suport a Catalunya i que són vetades sistemàticament per l'aparell de l'estat espanyol. A més, la ruptura independentista és la millor solidaritat amb la resta de pobles que pateixen la monarquia borbònica, ja que suposa la superació d'un règim corrupte i demofòbic, i la possibilitat d'iniciar, arreu, processos democràtics realment transformadors.

La defensa del referèndum d'autodeterminació i d'una República Catalana socialment justa i democràticament avançada propicia la unitat d'acció entre diferents sectors de les esquerres del nostre país. Vet aquí dos exemples:

- La plataforma *Esquerres per la Independència*, (www.construimel9pais.cat) que aplega persones, partits i organitzacions socials amb el doble objectiu d'eixamplar la base social independentista i de dotar de contingut la nova República Catalana. Actualment ha posat en marxa la campanya "*Referèndum, República, Sí*", que es troba en fase de territorialització per diferents comarques i a l'àrea metropolitana de Barcelona.
- Les jornades "*Les ciutats Metropolitanas per la República dels Drets Socials*" (www.republica2017.cat) dels dies 11 i 12 de març. Unes jornades organitzades per les candidatures àmplies d'unitat popular *Guanyem Badalona*, *Compromís per Cerdanyola*, i *Decidim Ripollet*, que governen les seves respectives ciutats de 220.000, 58.000 i 38.000 habitants. L'objectiu és impulsar el procés constituent de la nova República a partir de les realitats i les reivindicacions de base, i de l'experiència del món local-municipal.

La lluita per la República independent és, doncs, l'oportunitat de construir una hegemonia social i política de les classes populars, en una perspectiva de transformació socialista.

La construcció confederal dels Països Catalans.

Des de *Joan Fuster* (Sueca, País Valencià, 1922-1992) anomenem Països Catalans al conjunt de la nació catalana, formada per diferents territoris amb una llengua comuna: El País Valencià, Les Illes Balears, la Franja i Catalunya (sota ocupació espanyola), i la Catalunya Nord (sota ocupació francesa); més el Principat d'Andorra i la ciutat de l'Alguer, a Sardenya (Itàlia)

Cadascun d'aquests territoris ha viscut diferents processos històrics, tant polítics, com econòmics i socials, que han anat configurant realitats diverses tant pel que fa a les condicions materials d'existència, com pel que fa a la situació de la llengua, de la consciència nacional i de classe, etc. Així, la poc poblada Andorra viu parapetada en el seu estatus de semi-paradis fiscal amb el català com a llengua oficial; i a l'Alguer la catalanitat no passa de curiositat històrico-cultural.

En canvi, tant el Regne d'Espanya com la República Francesa han aplicat al llarg de segles polítiques d'assimilació i persecució cultural, unides sovint a l'espoli econòmic. L'ocupació, la repressió, les aliances de classe i les diferents formes de resistència han donat lloc a realitats que van des d'una Catalunya a les portes de la independència, fins a una Catalunya Nord que malda per sobreviure al renovat centralisme francès dins la nova macro-regió d'Occitània reclamant un estatut d'autonomia propi.

En els darrers anys, però, amb el descontentament vers la corrupció i la baixa qualitat democràtica, amb les lluites de resistència a les polítiques neoliberals, i amb l'impuls que ha suposat el moviment independentista a Catalunya com a perspectiva d'una possibilitat real d'emancipació i transformació, s'està produint un desvetllament de la consciència en tots els territoris.

Les derrotes electorals del feixisme espanyol (PP) al País Valencià i Les Illes Balears, amb l'articulació de governs autonòmics i municipals que, amb totes les seves mancances, mostren una major sensibilitat per les qüestions socials, culturals, lingüístiques, d'equilibri territorial, etc han anat en paral·lel a un despertar de la societat civil que reclama més sobirania popular.

En aquest context, des de Poble Lliure entenem que **la construcció dels Països Catalans passa necessàriament per un procés de confederació** que respongui a la realitat de cada un dels territoris en termes de consciència, organització i mobilització. Un procés en què l'element clau és **el dret a decidir**, que ha de formar part del tronc de qualsevol projecte polític transformador.

Entenem cada territori dels Països Catalans com a subjecte polític que ha de desenvolupar, amb el suport solidari de la resta de la nació, la seva pròpia via d'accés a la plena sobirania per acabar exercint el dret d'autodeterminació i, si el poble així ho estima, construir una República Confederal.

Passant de les paraules als fets, experiències com l'*Assemblea Sobirana de Mallorca (ASM)* i la *Plataforma pel Dret a Decidir del País Valencià (PDaD)* mostren el camí a seguir, més enllà de les diferents articulacions electorals o organitzatives. La creació de la *Confederació d'Entitats Sobiranes dels Països Catalans*, que aplega les dues anteriors i l'*Assemblea Nacional Catalana (ANC)*, exemplifica una primera concreció pràctica d'aquesta via confederal.

Campanya “a les nostres mans”.

Des de Poble Lliure impulsem la campanya “*República Catalana, a les nostres mans*” que durant els propers dos mesos recorrerà diferents comarques amb l'objectiu de conscienciar, organitzar i mobilitzar el màxim de sectors populars en defensa de referèndum i de la construcció de la República en una més que previsible situació de confrontació amb un estat espanyol cada dia més repressor i demofòbic.

Us n'anirem informant: www.alesnostresmans.cat

The Republic? To the left!

Those political sectors resistant to changes often feed dissociation between the claim of political sovereignty and the struggle for social transformation. Nothing could be further from the truth. The pro-independence movement is the result of the realisation that (positive!) social changes are only possible through processes of popular empowerment, that is, sovereignty recovery processes that will allow the state and the economy to serve the needs of the majority.

In the case of the Spanish State, the political and economic involution in recent years, characterised by increasing inequality and cuts in both social and labor rights as well as in democratic freedoms has made it clear that we live in a state that still carries the oligarchic and demophobic character inherited from Francoism.

In this context, the construction of the Catalan Republic becomes a real opportunity for change, both through a popular and participatory constitutional process and by the implementation of social policies with broad support in Catalonia which are systematically vetoed by the apparatus of the Spanish State. Moreover, independence is the best solidarity with other peoples suffering from the Borbon monarchy, because it means overcoming a corrupt and demophobic regime and the possibility of starting all over, really transforming democratic processes.

The defence of a self-determination referendum and a socially just and democratically advanced Catalan Republic favours unity of action between different leftist sectors in our country. Here are two examples:

- The platform *Esquerres per la Independència* (www.construimel9pais.cat) brings together people, parties and social organisations with the dual aim of widening the social support for independence and providing progressive content to the new Catalan Republic. This platform has recently launched the campaign "Referendum, República, Sí", and is now widening itself through different regions and the metropolitan area of Barcelona.
- The workshop on "Metropolitan cities for the Republic of Social Rights" (www.republica2017.cat) to be held on the 11th and 12th of March, organised by the popular unity candidacies from Badalona, Cerdanyola and Ripollet, (three towns on the outskirts of Barcelona) which rule their respective cities of 220 000, 58 000 and 38 000 inhabitants. The aim of these study days is to promote the new Republic constituent process based on the realities and demands of the population and on the experience of the local-municipal field.

The struggle for the independent Republic is thus the opportunity to build social and political hegemony of the working class from a socialist perspective.

The confederal construction of the Països Catalans (Catalan Countries).

From Joan Fuster (Sueca, Valencia, 1922-1992) we call Països Catalans the whole Catalan nation, made up of different areas with a common language: the País Valencià, the Balearic Islands,

Catalonia and the Franja (under Spanish occupation) and Northern Catalonia (under French occupation); plus the Principality of Andorra and the city of Alghero in Sardinia (Italy).

Each of these regions have experienced different historical processes, both political and economic and social that have shaped diverse realities both regarding the material conditions of existence, and the situation of the language, the national and class consciousness, etc. Thus, the sparsely populated Andorra lives sheltered in its status of tax haven with Catalan as an official language; and in Alghero the Catalan identity is no more than a historic-cultural curiosity.

However, both the Kingdom of Spain and the French Republic have applied for centuries policies of assimilation and cultural persecution, often linked to economic pillaging. The occupation, repression, class alliances and different forms of resistance have resulted in situations ranging from Catalonia being at the doors of independence, to a Northern Catalonia struggling to survive in the renovated French centralism the new macro-region of Occitania, demanding autonomy statute itself.

In recent years, however, with the discontent towards corruption and low quality of democracy, the struggles of resistance to neoliberal policies, and the momentum that has led the independence movement in Catalonia to the prospect of a real possibility of emancipation and transformation, there is an awakening of consciousness in all territories.

The electoral defeat of Spanish fascism (PP) in Valencia and the Balearic Islands, and the constitution of regional and municipal governments which, with all its shortcomings, show greater sensitivity to social, cultural, linguistic issues etc have taken place at the same time as an awakening of a civil society that demands more popular sovereignty.

In this context, from Poble Lliure we understand that the construction of the Catalan Countries necessarily involves a process of confederation that responds to the reality of each of the territories in terms of consciousness, organisation and mobilisation. A process in which the key element is the right to decide that should be part of any transforming political project.

We understand each area of the Catalan Countries as a political entity that has to develop, with the support and solidarity from the rest of the nation, its own path to full sovereignty by exercising the right to self-determination, and if the people wants so, build a Confederate Republic.

Moving from words to facts, experiences as *Assemblea sobiranista de Mallorca* (ASM) and *Plataforma pel Dret a Decidir del País Valencià* (PDaD) show us the way, further from the different electoral or organisational proposals. The creation of the *Confederació d'Entitats Sobiranistes dels Països Catalans* (Confederation of Sovereignist Associations of the Catalan Countries), which includes those mentioned above (ASM and PDaD) and the *Assemblea Nacional Catalana* - Catalan National Assembly (ANC), a first example of practical realisation of this confederal road.

Campaign "*in our hands*"

From Poble Lliure we promote the campaign "*República Catalana a les nostres mans*" (Catalan Republic in our hands) that during the next two months will tour different regions in order to rise awareness, organise and mobilise the most popular sectors in defence of the referendum and the construction of the Republic, in a predictable situation of confrontation with increasingly repressive and demophobic Spanish State

We will keep on Informing you: www.alesnostresmans.cat

La República? Hacia la izquierda!

Desde sectores inmovilistas se alimenta a menudo la disociación entre la reivindicación de la soberanía política y la lucha por la transformación social. Nada más lejos de la realidad. El independentismo es el fruto de la constatación de que los cambios sociales (en positivo!) sólo son posibles a través de procesos de empoderamiento popular, es decir, procesos de recuperación de soberanía por parte del pueblo que permitan poner el estado y la economía al servicio de las necesidades de la mayoría.

En el caso del Reino de España, la involución política y económica de los últimos años, caracterizada por el aumento de las desigualdades y los recortes tanto en derechos sociales y laborales como en libertades democráticas, ha puesto de manifiesto que vivimos en un estado que arrastra aunque el carácter oligárquico y demofóbico heredado del franquismo.

En este contexto, la construcción de la República Catalana supone la oportunidad real de cambio, tanto a través de un proceso constituyente participativo y popular, como de la aplicación de políticas sociales que cuentan, ya hoy, con un amplio apoyo en Catalunya y que son vetadas sistemáticamente por el aparato del estado español. Además, la ruptura independentista es la mejor solidaridad con el resto de pueblos que sufren la monarquía borbónica, ya que supone la superación de un régimen corrupto y demofóbico, y la posibilidad de iniciar, en todas partes, procesos democráticos realmente transformadores.

La defensa del referéndum de autodeterminación y de una República Catalana socialmente justa y democráticamente avanzada propicia la unidad de acción entre diferentes sectores de las izquierdas de nuestro país. He aquí dos ejemplos:

La plataforma *Esquerreres per la Independència*, (www.construimel9pais.cat) que reúne a personas, partidos y organizaciones sociales con el doble objetivo de ensanchar la base social independentista y de dotar de contenido la nueva República Catalana. Actualmente ha puesto en marcha la campaña "*Referéndum, República, Sí*", que se encuentra en fase de territorialización por diferentes comarcas y en el área metropolitana de Barcelona.

Las jornadas "*Las ciudades metropolitanas por la República de los Derechos Sociales*" (www.republica2017.cat) los días 11 y 12 de marzo. Unas jornadas organizadas por las candidaturas amplias de unidad popular *Guanyem Badalona*, *Compromís per Cerdanyola*, y *Decidim Ripollet*, que gobiernan sus respectivas ciudades de 220.000, 58.000 y 38.000 habitantes. El objetivo es impulsar el proceso constituyente de la nueva república a partir de las realidades y las reivindicaciones de base, y de la experiencia del mundo local-municipal.

La lucha por la República independiente es, pues, la oportunidad de construir una hegemonía social y política de las clases populares, en una perspectiva de transformación socialista.

La construcción confederal de los Països Catalans.

Desde Joan Fuster (Sueca, Valencia, 1922 a 1992) llamamos *Països Catalans* al conjunto de la nación catalana, formada por diferentes territorios con una lengua común: El País Valencià, Illes Balears, la Franja y Catalunya (bajo ocupación española), y la Catalunya Nord (bajo ocupación francesa); además del Principado de Andorra y la ciudad de Alguer, en Cerdeña (Italia)

Cada uno de estos territorios ha vivido diferentes procesos históricos, tanto políticos, como económicos y sociales, que han ido configurando realidades diversas tanto en relación a las condiciones materiales de existencia, como con respecto a la situación de la lengua, de la conciencia nacional y de clase, etc. Así, la poco poblada Andorra vive parapetada en su estatus de semi-paraíso fiscal con el catalán como lengua oficial; y en el Alguer la catalanidad no pasa de curiosidad histórico-cultural.

En cambio, tanto el Reino de España como la República Francesa han aplicado a lo largo de siglos políticas de asimilación y persecución cultural, unidas a menudo al expolio económico. La ocupación, la represión, las alianzas de clase y las diferentes formas de resistencia han dado lugar a realidades que van desde una Catalunya a las puertas de la independencia, hasta una Catalunya Nord que trata de sobrevivir al renovado centralismo francés dentro la nueva macro-región de *Occitania*, reclamando un estatuto de autonomía propio.

En los últimos años, sin embargo, con el descontento hacia la corrupción y la baja calidad democrática, con las luchas de resistencia a las políticas neoliberales, y con el impulso que ha supuesto el movimiento independentista en Catalunya como perspectiva de una posibilidad real de emancipación y transformación, se está produciendo un despertar de la conciencia en todos los territorios.

Las derrotas electorales del fascismo español (PP) en Valencia y las Islas Baleares, con la articulación de gobiernos autonómicos y municipales que, con todas sus carencias, muestran una mayor sensibilidad por las cuestiones sociales, culturales, lingüísticas, de equilibrio territorial, etc han ido en paralelo a un despertar de la sociedad civil que reclama más soberanía popular.

En este contexto, desde *Poble Lliure* entendemos que la construcción de los *Països Catalans* pasa necesariamente por un proceso de confederación que responda a la realidad de cada uno de los territorios en términos de conciencia, organización y movilización. Un proceso en el que el elemento clave es el derecho a decidir, que debe formar parte troncal de cualquier proyecto político transformador.

Entendemos cada territorio de los *Països Catalans* como sujeto político que debe desarrollar, con el apoyo solidario del resto de la nación, su propia vía de acceso a la plena soberanía para acabar ejerciendo el derecho de autodeterminación y, si el pueblo así lo estima, construir una República Confederada.

Pasando de las palabras a los hechos, experiencias como la *Asamblea Sobirana de Mallorca* (ASM) y la *Plataforma por el Derecho a Decidir del País Valencià* (PDaD) muestran el camino a seguir, más allá de las diferentes articulaciones electorales u organizativas. La creación de la Confederación de Entidades Sobiranas los Països Catalans, que reúne las dos anteriores y la *Asamblea Nacional Catalana* (ANC), ejemplifica una primera concreción práctica de esta vía confederal.

Campaña “a les nostres mans” (en nuestras manos).

Desde *Poble Lliure* impulsamos la campaña "*República Catalana, a les nostres mans*" que durante los próximos dos meses recorrerá diferentes comarcas con el objetivo de concienciar, organizar y movilizar el máximo de sectores populares en defensa de referéndum y de la construcción de la república en una más que previsible situación de confrontación con un estado español cada día más represor y demofóbico.

Os iremos informando: www.alesnostresmans.cat

La République? Vers la gauche!

Depuis des secteurs immobilistes s'alimente souvent la dissociation entre la revendication de la souveraineté politique et la lutte pour la transformation sociale. Rien de plus loin de la réalité. L'indépendantisme est le fruit de la constatation que les changements sociaux (en positif!) sont seulement possibles à travers de processus de prise de pouvoir populaire, c'est à dire, processus de récupération de souveraineté de la plus part de la population qui permettent mettre l'État et l'économie au service des besoins de la majorité sociale.

Dans le cas de l'État espagnol, l'invololution politique et économique des dernières années, caractérisée par l'augmentation des inégalités et les restrictions autant en droits sociaux et laborales comment en libertés démocratiques, a mis en évidence le fait que nous habitons dans un État qui entraîne encore le caractère oligarchique et démophobique hérité du franquisme.

En ce contexte, la construction de la République Catalane deviens l'opportunité réelle de changement, à travers d'un processus constituant participatif et populaire, ainsi que de l'application de politiques sociales qui comptent, déjà aujourd'hui, avec un vaste support en Catalogne et auxquelles l'appareil de l'État espagnol met son veto systématiquement. Encore, la rupture indépendantiste est la meilleure solidarité avec les autres peuples qui subissent la monarchie bourbonienne, car elle suppose le dépassement d'un regime corrompu et démophobique, et la possibilité d'initier, partout, des processus de transformation démocratiques.

La défense du referendum d'autodétermination et d'une République Catalane socialement juste et démocratiquement avancée favorise l'unité d'action entre différents secteurs de gauche de notre pays. Voici deux exemples:

- La plateforme *Esquerra per la Independència (Gauches pour l'Indépendance)* (www.construimel9pais.cat) qui réunit des personnes, partis et organisations sociales avec le double objectif d'agrandir la base sociale indépendantiste et de doter de contenu la nouvelle République Catalane. Actuellement a lancé la campagne "*Referendum, République, Sí*", qui se trouve en phase d'expansion pour différentes comarques et dans la region métropolitaine de Barcelone.
- Les journées de travail "*Les villes Métropolitaines pour la République des Droits Sociaux*" (www.republica2017.cat) les jours 11 et 12 de Mars. Des journées organisées par les candidatures d'unité populaire *Guanyem Badalona*, *Compromís per Cerdanyola*, et *Decidim Ripollet*, qui gouvernent ses respectives villes de 220.000, 58.000 et 38.000 habitants. L'objectif est de stimuler le processus constituant de la nouvelle République en partant des réalités et des revendications de base, et de l'expérience du monde local-municipal.

La lutte pour la République indépendante est, donc, l'opportunité de bâtir une hégémonie sociale et politique des classes populaires, en une perspective de transformation socialiste.

La construction confederal des Països Catalans.

Depuis Joan Fuster (Sueca, País Valencià, 1922-1992) on dénomme Països Catalans à l'ensemble de la nation catalane, formée par différents territoires avec une langue commune (le catalan): Le Pays Valencien, Les Îles Baléares, la Franja et Catalogne (sous occupation espagnole), et la Catalogne Nord (sous occupation française); avec le Principat d'Andorre et la ville de l'Alguer, à Sardaigne (Italie)

Chacun de ces territoires a vécu différents processus historiques, tant politiques qu'économiques et sociaux, qui ont configuré des réalités diverses autant quant aux conditions matérielles d'existence, comme quant à la situation de la langue, de la conscience nationale et de classe, etc. Ainsi, la peu peuplée Andorre habite à l'abri de son statut de semi-paradis fiscal avec le catalan en tant que langue officielle; et à l'Alguer la catalanité n'est plus qu'une curiosité historico-culturelle.

Autrement, le Règne d'Espagne et la République Française ont appliqué au long des siècles des politiques d'assimilation et persécution culturelle, unies souvent à la spoliation économique. L'occupation, la répression, les alliances de classe et les différentes formes de résistance ont donné lieu à des réalités qui vont de la Catalogne aux portes de l'indépendance, jusqu'à la Catalogne Nord qui lutte pour survivre face au renouvelé centralisme français dans la nouvelle macro-région d'Occitane, en réclamant un statut d'autonomie propre.

Dans les dernières années, avec le mécontentement vers la corruption et la baisse qualité démocratique, avec les luttes de résistance face aux politiques néolibéraux, et avec l'encouragement qu'a supposé le mouvement indépendantiste en Catalogne en tant que perspective d'une possibilité réelle d'émancipation et transformation, il est en train de se produire un éveil de la conscience en toutes les territoires.

Les défaites électorales du fascisme espagnol (PP) au Pays Valencien et Les Îles Baléares, avec l'articulation de gouvernements régionaux et municipaux qui, avec toutes ses carences, montrent une majeure sensibilité pour les questions sociales, culturelles, linguistiques, d'équilibre territorial, etc ont eu lieu parallèlement à un réveil de la société civile que réclame d'avantage de souveraineté populaire.

En ce contexte, Poble Lliure nous défendons que la **construction des Països Catalans passe nécessairement par un processus de confédération** qui doit répondre à la réalité de chacun des territoires en termes de conscience, organisation et mobilisation. Un processus dans lequel l'élément clé est **le droit à décider**, qui doit faire partie de tout projet politique de transformation.

Nous comprenons chaque territoire des Països Catalans en tant que sujet politique qui doit développer, avec le support solidaire de l'ensemble de la nation, sa propre voie d'accès à la pleine souveraineté en exerçant le droit d'autodétermination et, si la population ainsi l'estime, bâtir une République Confédérale.

En passant des paroles aux actes, certaines expériences telles que l'*Assemblea Sobiranista de Mallorca* (ASM) et la *Plataforma pel Dret a Decidir del País Valencià* (PDaD) montrent le chemin à suivre, au-delà des différentes articulations électorales ou organisationnelles. La création de la *Confederació d'Entitats Sobiranistes des Països Catalans*, qui réunit les deux antérieures et l'*Assemblea Nacional Catalana* (ANC), exemplifie une première concrétion pratique de cette voie confédérale.

Campagne “a les nostres mans” (entre nos mains)

Depuis Poble Lliure nous lançons la campagne “*Republica Catalana, a les nostres mans*” laquelle pendant les prochains deux mois parcourra différents comarques avec l’objectif de conscientiser, organiser et mobiliser le maximum de secteurs populaires en défense du referendum et de la construction de la République dans une prévisible situation de confrontation avec un État espagnol de plus en plus répressif et démopohobique.

Nous allons vous en informer: www.alesnostresmans.cat